

Anna Szafrańska

Liliana

SÉRIE
PINK TATTOO
KNIHA PRVNÍ

Liliana

Copyright © Anna Szafrańska 2020

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Renata Bilanová, 2021

Cover © Paulina Klimek, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1827-6 (pdf)

Anna Szafrńska

Liliana

Pink Tattoo #1

„Opravdu jsem si myslel, že jsi chytřejší,“ poznamenal otec chraplavým hlasem a přejel si rukou po pleši na temeni. „Už mi docházejí síly i argumenty, kterými tě měsíce bombarduju. Asi jsme na tebe byli málo přísní.“

Stála jsem strnule, přestože se mi nervozitou zvedal žaludek. Hádky byly u nás už nějakou dobu na denním pořádku. Vždycky mě ranilo, když si stěžovali, jak jim komplikuju život a jak strašně moc jsem je zklamala – a stále hůř jsem snášela ty jejich výstupy. Namlouvala jsem si, že toho rodiče nakonec nechají a dovolí mi, abych se s Matějem scházela. Nikdy jsem po ničem tak moc netoužila. Jen on byl pro mě důležitý.

„Jenže tady nejde o žádný pitomý výlet nebo hodiny klavíru navíc!“ vykřikla jsem frustrovaně, což tátu zvedlo ze židle. „Tady jde o mě a o to, že jsem se zamilovala. A neprosím vás o nic víc než jen o to, abyste už konečně akceptovali, že chodím s Matějem!“

„Nikdy! Úplně tě zblblnul! Holka, vždyť je ti teprve sedmnáct! Vzpamatuj se! Co ten kluk má? Nic! Dělá na stavbě, vydělává pár korun, nemá žádné plány do budoucna ani ambice! A to nemluvím o jeho rodičích! Žebráci a ožralové,“ odplivl si otec s opovržením a jeho obličej zkřivila grimasa nenávisti.

„Přestaň! Matěj nemůže za to, jaké má rodiče! Co to s váma je?! Vždycky jste mi říkali, abych nikoho nehodnotila podle toho, kolik má peněz, ale jaký je to člověk. A teď co? Najednou vaše rady do života neplatí? Jste pokrytci...“ dodala jsem tiše, ale otec to zřejmě i tak slyšel. Celý zrudl.

„Cos to řekla?!“ vybuchl, prskal přitom na mě sliny a pak napřáhl ruku.

Zavřela jsem oči a čekala, kdy přijde rána, ale nic takového se nestalo. Se srdcem v krku jsem se podívala skrz prsty. Máma doslova visela na otcově ruce.

„Valdo, ovládej se! Ona to tak nemyslela. Pojdme se všichni uklidnit, prosím...!“

„Říkáš klid?! Fajn! Nemusím se tím frackem, který si myslí, že je dospělý, vůbec zabývat. Ale až jednou přijde s břichem, tak...“

„Vyhodíš mě? Nebo praštíš?!“ zakvílela jsem a rozběhla se. Nohy se mi třásly tak, že jsem se na nich sotva udržela. To bylo poprvé, co na mě táta vztáhl ruku. A měla jsem z něj strach. „Nejsi o nic lepší než Matějův táta. Vůbec v ničem!“

„Lilko! Liliano, hned se vrať! Slyšíš?! Řekl jsem, vrať se!“

V tu chvíli jsem ho nenáviděla nejvíc ze všeho na světě.

Utřela jsem si slzy do rukávu košile a za doprovodu tátových výkřiků jsem vyběhla z domu do noční tmy. Seběhla jsem po svahu a našla stezku, která vedla kolem jezera. Zнала jsem ji nazpaměť. Věděla jsem, kde vyčnívá nějaký kořen, kde se svažuje, kde se zvedá nebo kde je terén podmáčený. Bydlela jsem tu celý život a znala jsem to místo dokonale. I kdybych byla slepá, našla bych cestu do svého úkrytu. Našeho úkrytu. Byl na druhé straně jezera a bylo to moje útočiště – hlavně ve chvílích, kdy jsem se hádala s rodiči.

Týden od týdne to bylo horší. Rodiče se mi snažili všemi možnými způsoby vytlouct Matěje z hlavy: nesmyslnými zákazy vycházení počínaje a odstřihnutím od internetu, zabavením mobilu nebo zrušením kapesného konče. Všechno zbytečně. Pravda byla taková, že čím víc se snažili, tím víc jsem ho milovala.

Možná jsem byla tvrdohlavý spratek, kterého od plnoletosti dělilo jen pár dní, ale byla jsem si jistá, že jsem udělala to nejlepší, co jsem mohla. Milovala jsem Matěje a nic se nemohlo postavit do cesty našemu štěstí. Ani rodiče.

Zpomalila jsem, když jsem ucítila píchání v boku. Neměla bych tak běhat a ani se tak nervovat. Matěj bude našťvaný, když mě uvidí takhle dýchavičnou, roztřesenou a uplakanou.

Když jsem obešla jezero, objevila se mezi keři malá chaloupka. Kdysi patřila rybářům, ale už několik let byla opuštěná. Strčila jsem do dveří zavěšených na starých zrezivělých pantech a do obličeje mě udeřil pach plísně, vlhkosti a rozkládajícího se dřeva. Potmě jsem vešla do malého pokojíčku a popaměti jsem se vyhnula skřínce, která stála uprostřed místnosti. Dřepla jsem si vedle ní a hrábla do krabičky se sirkami, abych mohla zapálit knot svíčky. Svíce moc místnost neosvětlila, ale viděla jsem alespoň trochu.

Svšila jsem hlavu mezi ramena, opřela si ji o náš provizorní stůl a na chvíli zavřela oči. Musela jsem se uklidnit. Matěj měl vždycky nervy z toho, když jsem se pohádala s otcem. Už mnohokrát jsem mu zabránila v tom, aby se za ním vydal a vyříkal si to s ním z očí do očí. Až moc dobře jsem věděla, jak by to skončilo. Matěj se často nedokázal ovládat, zejména když se mě pokoušel zastat. Jako třeba poslední víkend, kdy jsme ve městě potkali moje kamarády ze školy. Nebyli zrovna milí.

Uráželi nás a smáli se, že „to je pod moji úroveň“. Tehdy jim Matěj uštědřil pár rychlých ran pěstí. Neměla jsem tuto Matějovu agresivní stránku ráda a občas jsem měla strach i z jeho vzteklého pohledu. Ale zastával se mě. Alespoň takhle mi to vysvětloval. Neměla jsem sílu mu vzdorovat.

Kromě toho... miloval mě. Zrovna mě.

Obyčejnou Lilku.

„Lilko?“

Okamžitě jsem vyskočila. Ještě ne úplně probuzená jsem si promnula oči a zřejmě jsem z nich smazala zbytek řasenky, protože mi na prstech zůstaly černé šmouhy.

Oddalovala jsem chvíli, kdy se na Matěje podívám. Byla jsem si jistá, že ihned pozná, co se u nás doma stalo. Když jsem si urputně okusovala spodní ret, chytil mě pod bradou a otočil k sobě.

Ponořila jsem se do jeho hlubokých modrých očí. Díval se na mě s neskrývaným smutkem.

„Zase jste se pohádali?“

Místo odpovědi jsem vklouzla do jeho objetí a přitiskla se k jeho svalnaté hrudi.

„Prostě mě obejmí.“

Mlčky si mě k sobě přivinul a posadil si mě na kolena.

Blaženě jsem si povzdechla. Moje místo bylo po jeho boku. Matějova ramena byla mým bezpečným přístavem. Nechápala jsem tátu. Měl by být rád, že mě někdo miluje a ctí, jenže on nás místo toho chtěl rozdělit.

„Nechci se tam vrátit.“ Moje přiznání skoro pohltila jeho košile. „Je to pořád horší.“

„Možná je to jen dočasné.“

Zaklonila jsem hlavu, abych se na něj mohla ironicky podívat.

„Matěji, jsme spolu půl roku. Změnilo se za tu dobu něco? Nic! Myslíš si, že teď to bude lepší?“

„Možná je odzbrojí, když jim řekneme, že z nich budou babička a dědeček?“ navrhl a koutky jeho úst se jemně zvedly, když položil ruku na mé zatím ještě ploché břicho.

„Jak znám svého otce, zavře mě doma a tebe vykopne ze dveří,“ zamumlala jsem a položila svoji ruku na jeho. „Nerozumím jim. Celý život do mě hustili, že člověka je potřeba poznat, než ho začneš hodnotit, a co z toho? Najednou změnili názor?“

„Ne každý otec by si přál pro svou dceru někoho, jako jsem já,“ poznamenal Matěj chmurně a odvrátil zrak.

„Přestaň! Jsi pro mě důležitý. Miluju tě! Staráš se o mě a o své rodiče, pracuješ, jsi samostatný... Nikdy nedovolím, aby o tobě otec ošklivě mluvil!“

„Nedělej to,“ napomenul mě a něžně mi odhrnul vlasy z čela. „Nesmíš být tak rozrušená. Ublížíš sobě i dítěti.“

Měl pravdu. Jako ostatně vždy.

Ačkoliv jsem byla teprve ve druhém měsíci, cítila jsem, jak ta malá bytost, která ve mně roste, způsobuje, že každým dnem Matěje miluju víc a víc. Nebo to byly jenom hormony, které se, jak jsem si všimla, ozývaly stále častěji. Tak jako teď.

„Omlouvám se. Prostě... už nemám sílu. Nejrady bych si nasadila prstýnek a zamávala s ním rodičům před očima. Možná, že by jim to pak konečně došlo.“

„Jo, to by byl určitě zábavný pohled. Tvůj otec by pukl vzteky,“ poznamenal jízlivě a otřel mi slzy z tváří.

Chtěla jsem ho okřiknout, ale včas jsem se kousla do jazyka. Matěj to myslel dobře, jen se snažil celou situaci odlehčit. Neměla bych mu to vyčítat.

Opět jsem se k němu přitiskla, abych změnila téma a mohli jsme několik následujících hodin strávit tím nejro-

mantičtějším možným způsobem. Vidina scény, která mě čekala doma, mě děsila natolik, že jsem se bála vrátit. To, že jsem se neovládla a vybuchla, určitě bude mít nějaké následky.

Povzddechla jsem si, když jsem ucítila, jak si Matěj hraje s mými vlasy. Protože jsem je měla až po pás, musela jsem si je často splétat do copů, čímž jsem si vysloužila přezdívku „Anna ze Zeleného domu“. Stejně jako ona jsem měla ohnivě zrzavé vlasy, sytě zelené oči a na nose spoustu pih. Nikdy jsem neměla ráda svoje zakulacené tělo. Byla jsem malá a měla jsem příliš velká prsa, což moji spolužáci často nevybíravě komentovali. Jen Matěj si o mně myslel, že jsem perfektní. Krásná, jak říkal. A tak jsem se taky cítila. Pro něj jsem byla výjimečná.

Ruka mu strnula, když mi ji chtěl opět zaplést do vlasů. Ihned jsem si toho všimla. Podívala jsem se na Matěje skrz řasy a nevědomky jsem pootevřela ústa.

„Chtěl bych ti něco navrhnout,“ začal, očividně nervózní, a prohrábl si svoje delší blond vlasy. „Mám takový plán, víš?“

Zaujalo mě to, poposedla jsem si a kousla se do rtů, abych se nezasmála, protože Matějovi zrudly uši a podle toho jsem vždy poznala, jak moc se stydí. Ostatně, byl jen o tři roky starší.

„Minule, když jsi takhle začal, vytáhl jsi z kapsy snubní prstýnek. Co mám čekat tentokrát?“

Nervózně si olízl rty a jemně vzal moje ruce do svých.

„Firma, ve které dělám, otevírá pobočku v Poznani. Mají tam za městem postavit několik sídlišť a šéf mi tam nabídl práci,“ řekl tiše a díval se mi do očí. „Měl bych tam zařízené služební ubytování, ale stihl jsem už našetřit dost peněz, abych si mohl pronajmout nějaký byt. Takže možná... Ty první měsíce by pro nás asi byly těžké...“

a pak se ještě narodí dítě, ale byli bychom spolu. A to je nejdůležitější.“

„Ano.“ Uslyšela jsem, jak odpovídám s jistotou v hlase. Nepotřebovala jsem čas na rozhodnutí. Matěje jsem milovala a nosila jsem v sobě jeho dítě, plod naší lásky. Je přece normální, že chceme být spolu. V jiném městě bychom mohli začít vlastní život. Měli bychom budoucnost.

Matěj takovou reakci asi nečekal, protože překvapeně zamrkal a hlasitě se nadechl.

„Ano?“ Zopakoval to, jako by se chtěl ujistit, že to myslím opravdu vážně.

Postavila jsem se a obkročmo se na něj posadila. Okamžitě mě objal a já zabořila prsty do jeho vlasů.

„Ano. Odjedu s tebou,“ navázala jsem na jeho myšlenku a políbila ho na pootevřená ústa. „Nikdy tě neopustím.“

„Nezasloužím si tě,“ řekl a v jeho pohledu byla bezmezná láska a obdiv.

„Spíš já tebe. Políbíš mě už konečně?“

„Jak si přeješ, Lilinko.“

A dal mi pusku.

Byl to polibek, kterým jsme zpečetili naši budoucnost.

Měli jsme být spolu v dobrém i ve zlém.

Zejména ve zlém.

KAPITOLA 1.

*So look me in the eyes
Tell me what you see
Perfect paradise
Tearing at the seams
I wish I could escape it
I don't wanna fake it
I wish I could erase it
Make your heart believe.*

Imagine Dragons, „Bad Liar“

Dokončila jsem ukládání hrníčků do rohové skříňky. Pak jsem zavřela myčku a z odkapávače u dřezu jsem brala jeden porcelánový talíř za druhým a pečlivě je vyleštila, než jsem je uložila do kredence v jídelně. Strhla jsem z rukou rukavice, které měly chránit nádobí před otisky. Nebylo to levné zboží, které se kupuje na váhu v obchoďáku, ale opravdový předválečný porcelán, se kterým se muselo zacházet velmi opatrně. Odhrnula jsem si vlasy z čela a podívala se na staré hodiny, které visely v jídelně. Stihla jsem to akorát včas. Za chvíli budou tři hodiny a budu se muset rychle vydat do školky, abych mohla včas vyzvednout Oskara. Vběhla jsem do malé spižírny, kde jsem odhodila

zástěru a rukavice, vzala si kabelku a zavřela za sebou dveře. Prošla jsem celým domem kolem velkého obývacího pokoje, koupelny pro hosty a pracovny; cestou jsem sebrala obálku ze stolku u schodů a nahlédla do ní – byly tam bankovky v celkové hodnotě tři sta zlotých. S úsměvem na tváři jsem schovala peníze do vnitřní kapsičky v kabelce, a než jsem obálku vrátila zpět na stůl, vložila jsem do ní list papíru s výmluvným „Děkuji“.

Natáhla jsem si na nohy obnošené kozačky a oblékla si bundu, která byla nejmíň o dvě čísla větší. Možná jsem v ní vypadala jako strašák do zelí, ale nijak jsem si nestěžovala, protože jsem ji koupila levně ve výprodeji. Za ni a za zimní bundu pro Oskárka jsem zaplatila necelých dvacet zlotých, a to jsem k nim ještě dostala dětskou vlněnou čepičku a šálu. Já jsem si takový luxus odepřela. K čemu čepici, když mám kapuci.

Odešla jsem z domu a zabouchla za sebou dveře.

Nejprve jsem vrátila klíče v úklidové agentuře, která byla jen o jednu ulici vedle Oskarovy školky. Taková byla dohoda: každý den ráno jsem se hlásila v kanceláři, kde jsem dostala podrobný rozpis úkolů a vzala jsem si klíče. Protože jsem pracovala načerno, nikdo mi logicky nedůvěřoval natolik, aby mi přenechal klíče od domu natrvalo, přestože všichni moji zaměstnavatelé byli nadšení z toho, jak pečlivě a zodpovědně plním jejich přání. Za celé tři roky na mě nepřišla ani jedna stížnost a sem tam na mě dokonce čekalo i milé překvapení v podobě „prémie“ – jako třeba právě dnes. V tomto domě jsem na konci měsíce vždy mohla počítat s nějakým obnosem navíc. Ty tři stovky stačily na to, abych mohla Oskárkovi zaplatit školkovně.

Ve tři hodiny jsem už stála před třídou Šmoulů. Pokaždé, když jsem brala za kliku dveří, jsem se v duchu modlila, aby to tentokrát bylo jinak... Úpěnlivě jsem prosila,

aby to dnes nebylo stejné. Jen co jsem pootevřela dveře, na moje ušní bubínky nemilosrdně zaútočil nápor decibelů.

Okamžitě jsem mezi dětmi našla Oskárka. Seděl na svém místě u stolu a se zarputilou pečlivostí skládal notně opotřebované puzzle, zatímco ostatní děti z jeho skupiny si bezstarostně hrály na koberci. Zastavila jsem se u dveří a krátce zadoufala, že si nikdo nevšiml mého smutku, když jsem uviděla, jak si můj chlapeček hraje osaměle stranou od ostatních dětí.

Zavřela jsem za sebou dveře tak tiše, jak jen to šlo, ale Oskárek se okamžitě podíval mým směrem a jeho zelená očička se rozzářila radostí. Rychle uklidil puzzle do rozpadající se papírové krabičky a učitelka, která u něj seděla, zvědavě zvedla hlavu a usmála se na mě tak přátelsky, až mě to na chvíli zaskočilo. S obavami jsem od ní odvrátila zrak a soustředila pozornost na syna.

„Dobrý den, paní Marto,“ pozdravila jsem, když jsem viděla, jak Oskar odkládá puzzle na správnou poličku.

„Dobrý den!“ odpověděla a zvedla se z malé židličky. Oskar ke mně mezitím přiběhl a obejmul mě hubenýma ručičkami kolem kolen. Vychovatelka ho chtěla pohladit po ryšavé hlavičce, on ale uhnul a schoval se za mnou. „Paní Liliano, než odejdete, mohla bych si s vámi krátce promluvit?“

Jen stěží jsem potlačila grimasu strachu.

„A-ano, samozřejmě. Co se děje?“

Paní Marta si dřepala k Oskárkovi a snažila se s ním navázat oční kontakt.

„Oskárku, půjdeš si na chvílku hrát se svými kamarády?“

Žádná reakce.

Odhrnula jsem mu z čela přerostlou ofinku a naklonila se, abych ho políbila na tváříčku.

„Běž si ještě chvílku hrát, ano? Maminka si jen popovídá s paní Martou,“ povzbudila jsem ho úsměvem.

Nesměle se podíval na mě, pak na paní učitelku a sotva znatelně přikývl. Skoro neslyšně se proplížil místností a postavil se na okraj koberce kousek od dětí, které si hrály s dřevěným vláčkem. Každou chvíli se ale ohlížel přes rameno, aby se ujistil, že tam jsem.

S paní Martou jsme se zvedly a posadily se ke stolku, u kterého si před chvílí hrál Oskar. Snažila jsem se ovládnout třes způsobený nervozitou. Už kdysi jsem podobný rozhovor absolvovala a nechtěla jsem ho podstoupit znovu.

Protože se to přece nikdo nemohl dozvědět.

Nikdo.

„Paní Liliano, konzultovala jsem to s naší paní psychologkou, jde o Oskárka,“ začala a podívala se na mě s vlídným úsměvem. „Myslely jsme si, že se ve druhém pololetí nějak víc otevře a naváže kontakt se skupinou, ale zatím je stále uzavřený do sebe. Nevyhledává žádné interakce s dětmi a neúčastní se společných her. Opravdu už nevíme, jak ho motivovat. Zná bezchybně všechny písničky a říkanky, které se ve školce učíme, ale zpívá a mluví jen tehdy, když to dělá celá skupina. Sám to neumí. Už půl roku neřekl ani slovo, jen ukazuje nebo jinak dává na vědomí své potřeby. Jde mi o to, jestli si jste jistá, že nepotřebuje pomoc logopeda? Nebo... nějakou odbornou péčí? Možná by stálo za to zajít do psychologicko-pedagogické poradny a udělat...“

„Jsem si jistá, že je vše v pořádku,“ přerušila jsem ji okamžitě a silně stiskla pásek od kabelky. „Doma se mnou Oskar normálně mluví, je jenom nesmělý.“

„Jenže i to má své hranice. On se ani nechce držet za ruku, když děti tančí ve dvojicích. Brání se jakémukoliv kontaktu, ačkoliv měl už dostatek času, aby si zvykl

nejenom na nás, učitelky, ale i na ostatní děti. Podívejte se sama... řekla jste mu, že má jít za kamarády, ale on u nich stojí a jen je sleduje. Dokonce i když mu samy děti říkají, ať si s nimi jde hrát, nechce, raději si vezme nějakou hračku a zaleze s ní do kouta. A to nemluvím o tom, že každou činnost několikrát opakuje. Jako třeba to skládání puzzle.“

Pocit paniky ve mně začal sílit. Chtěla jsem už mít ten nepříjemný rozhovor za sebou, hodinové ručičky navíc nesmlouvavě ukrajovaly z času, který mi zbýval na návrat domů.

„Možná... máte pravdu,“ přiznala jsem rezignovaně a doufala jsem, že se díky tomu vyhnu pokračování rozhovoru.

„Záleží nám na každém dítěti, o které se tady staráme. Ale pokud má Oskárek nějakou poruchu, chtěli bychom mu pomoci. Jenže to bychom museli vědět, co to jsou za potíže.“

Bezmyšlenkovitě jsem přikývla a zabodla oči do země.

„Abychom si rozuměly, rozhodně vám nechci ublížit nebo být dotěrná, ale... Kdyby se cokoliv dělo u vás doma...“ Přestala na chvíli mluvit a položila svou jemnou dlaň na moji ruku, která byla drsná jako smirkový papír. Paní Martu to v první chvíli překvapilo, ale pak mi ji rozhodně stiskla. Pevně jsem zavřela oči a přála si, aby to neřekla. „Chtěla bych, abyste věděla, že jsou různé organizace, které vám mohou pomoci...“

„Nevím, o čem mluvíte,“ opáčila jsem a okamžitě se zvedla. „Proberu s přítelem tu záležitost s logopedem pro Oskárka, a teď mě omluvte, ale už musíme jít. Oskárku!“

Synáček se na mě ihned podíval a přiběhl, když jsem na něj zamávala. Nemohla jsem tu zůstat už ani o vteřinu déle. Musela jsem zmizet, než to paní Marta řekne všechno nahlas.

„Na shledanou!“ rozloučila jsem se tak rychle, jak to jenom šlo.

„Na shledanou. Uvidíme se zítra, Oskárku!“

Zamávala mu a andělsky se na něj usmála. Synáček, který mě už držel za ruku, jí při odchodu z místnosti také nesměle zamával. Zanesla jsem Oskara do šatny a tak rychle, jak jen to bylo možné, jsem mu nazula boty a oblékla bundu, šálu a čepici. Do kabelky jsem dala jeho výtvar, který měl ve své přihrádce, a se skloněnou hlavou jsem se propracovala k východu. Cestou jsem prošla kolem dvou maminek, které se hlasitě bavily o tom, jak jsou jejich manželé nemožní, protože je nechtějí vzít na romantickou večeři nebo jim mají za zlé, že si koupily ve výprodeji asi stý pár bot. Snažila jsem se ignorovat jejich hlasitý smích a neříct nahlas to, co se mi dralo do pusy, že jiné ženy jsou na tom mnohem hůř.

Ale nakonec jsem to nemohla nikomu zazlívát. Sama jsem si takový život zvolila.

Protože tady byl on. Oskárek.

Když už byla školka daleko za námi, zpomalila jsem a dala malého dolů. Trochu jsem mu upravila bundičku a čepici, která mu spadla na levé ucho. Byla pro něj příliš velká, ale právě proto mu vydrží několik let. V lepším případě mu budu moct koupit novou čepici, až půjde za tři roky do školy. Klekla jsem si a políbila svého chlapečka na růžové tvářičky. Začal se hihňat a kroutit jako had a jeho očička se ve slabém světle pouličních lamp leskla.

„Tak jak bylo? Jaký jsi měl den? Co jste měli ve školce k snídani?“

Natáhl ručičku a poklepal na ni, což znamenalo, že to byly obložené chleby.

Sevřela jsem rty a na chvíli jsem přivřela oči. Když jsem se na něj znova podívala, kousal se do rtu a díval se na

mě skrz řasy. Ihned jsem ho objala a políbila na studený nosánek.

„Oskárku, všechno je v pohodě. Jsme ty a já, pamatuješ?“

„Ano, maminko,“ řekl pomalu. Jeho tenký hlásek byl trošku chraplavý.

Můj strach a frustrace se vypařily jako mávnutím kouzelného proutku. Nedokázala jsem se na svého chlapečka zlobit. Bylo to jediné stvoření, na kterém mi záleželo a které jsem se snažila chránit. Zatím se mi dařilo schovávat a kličkovat mezi polopravdami. Každý večer, než jsem šla spát, jsem tajně trénovala v koupelně. Zatínala jsem zuby, plakala a nacvičovala úsměvy, gesta a snahu necouvnot pokaždé, když se mě někdo bude chtít dotknout. A lhala jsem. Nebo spíš jsem se snažila věřit lžím, které jsem si vymyslela. Děkala jsem to všechno pro jeho dobro. Pro svého chlapečka. Protože na mně už nezáleželo.

Poskakovali jsme na schodech, které nás vedly do třetího patra starého činžáku, postaveného zřejmě Němci někdy v dávné minulosti. Smrdělo to tu plísni, močí a rozkladem, ale já jsem s každým dnem tomu, kde bydlím, přikládala menší váhu. Na ulici Ježyckou jsme se přestěhovali před rokem, když s námi předchozí pronajímatel ztratil trpělivost a vyhodil nás, protože jsme mu dlužili na nájmu. Naším současným domovem byl pokoj s malou kuchyní a ještě menší koupelnou. Na druhou stranu ale za něj neutratím půlku toho, co vydělám uklízením.

Otevřela jsem dveře starým rezavým klíčem a pustila dovnitř malého. Za doprovodu Oskárkova tichého hihňání jsem si oklepala sních z bot. Sundala jsem mu bundičku, bleskově se svlékla a pověsila naše oblečení na staré topení.

„Umyješ si ručičky?“ poslala jsem malého do koupelny a sama jsem zamířila do kuchyně. „Já zatím ohřeju...“

Zůstala jsem stát jako opařená uprostřed chodby, podlaha pod mýma nohama zavržala odporem. Nervózně jsem polkla a odhrnula si za ucho vlasy, které mi vypadly z pevně utaženého copu. Jen stěží jsem ovládla chvění.

Matěj stál na prahu kuchyně a ramenem se opíral o futra, z nichž opadávala bílá barva.

„Skončili jsme dřív,“ zareagoval na můj tázavý pohled. Ihned jsem sklopila zrak a rychle se kolem něj prosmýkla do kuchyně. „A nemělas už být taky doma?“

„Oskárkova vychovatelka se mnou chtěla mluvit,“ vysvětlovala jsem chvatně, když jsem pokládala na plynový sporák hrnec s polévkou a v myšlenkách jsem proklínala dotěrnou učitelku, kvůli které jsem přišla domů pozdě.

„Proč?“

„Nabídla Oskárkovi sezení s logopedem...“

„A samozřejmě tam budeme muset usmrkance vozit a bůhví kolik platit. Takový se už narodil. A je dobře, že toho moc nenamluví. Stačilo, když dva roky zpátky řval tak, až mi z toho skoro praskla hlava. Kvůli němu jsem chodil pozdě do práce. Určitě mi ještě řekneš, že s ním budeme muset doma cvičit, a to zrovna, když...“

„Nic takového!“ otočila jsem se okamžitě a hrdlo mi sevřela panika. „Uklidni se, řekla jsem jí, že kluci přece dospívají později a trvá jim déle, než se naučí mluvit a chodit. Určitě je to jen otázka času, kdy...“

„Kecy v kleci. Porodila jsi debila, to je celý.“

Začala jsem zuby, jako kdybych tím mohla zadržet slzy, které se mi draly do očí. Povšimla jsem si malého, jak se krčí na chodbě. Schovával se za dveřmi a ustrašeně zatínal pěstičky.

„Matěji, prosím. Už dost.“

Otočil se a pronikavým pohledem probodl Oskárka, který okamžitě utekl do koupelny. Matěj si přejel jazykem po zubech a kárávě se na mě podíval. Schoulila jsem se a vycouvala do kuchyně.

„Bude nějaký jídlo?“ prohodil výhružně, a než se odebral do pokoje, něco ještě zavrčel.

Tak rychle, jak to jenom šlo, jsem ukrojila dva poslední velké plátky chleba a opekla je nad plamenem, abych přidala včerejšímu pečivu náznak čerstvosti. Na chleba jsem namazala zbytek margarínu, a když jsem vyhazovala obal do koše, v myšlenkách jsem si udělala poznámku, že zítra ráno musím nakoupit v tom malém obchůdku na Wilze, kde mívali zboží s docela slušnými slevami, zvláště když se blížilo datum jeho spotřeby. Současně jsem hlídala, abych příliš neohrála polévku, protože Matěj neměl rád horké jídlo. Všechno jsem mu pak donesla do pokoje. Seděl u staré televize, sledoval nějakou soutěž a usmíval se u toho pod vousy. Naslepo sáhl po lžici, která ležela na lavici a začal jíst, já jsem se mezitím vrátila do kuchyně pro chleba. Když jsem splnila své povinnosti, šla jsem za Oskárkem a zaťukala na dveře koupelny. Okamžitě otevřel a podíval se na mě se strachem v očích. Klekla jsem si a utřela slzičky, které mu zůstaly na tváři.

„Obědval jsi dnes ve školce?“

„Ano.“

Jeho hlásek byl tak tichounký, že ho snadno přehlušil zvuk zapnuté televize. Vzala jsem Oskárka za ruku, políbila jsem ji a začala mu masírovat studené prstíky.

„To je dobře. Přečteme si nějakou knížku, co máme z knihovny. Co ty na to?“

Souhlasně přikývl. Zavedla jsem ho do kuchyně a snažila jsem se nevšímat si toho, jak se pokouší schovávat

za mnou, aby se nevystavil pohledu svého tatínka. Sedli jsme si do koutku na matraci. Neměla jsem peníze, abych mu mohla koupit postel a Matěj rozhodně odmítl, když jsem navrhla, že by malý mohl spát s námi na rozkládacím gauči. Ani já jsem nemohla spát s ním. Moje místo bylo u Matěje.

Přečetli jsme si pár krátkých příběhů o myšičce Křoupalce. Když nám zůstaly k přečtení ještě tři knížečky, Matěj se zvedl a šel do koupelny. Oskárek na to zareagoval tak, že se ještě pevněji přitiskl k mé hrudi. Pohladila jsem ho po hlavičce a namlouvala si, že moje srdce nepuká bolestí pokaždé, když vidím, jak se ten malý kluk bojí svého táty. Už jsme si měli vybrat poslední příběh, když jsem uslyšela zvuk rozepínaného zipu.

„Teď si něco vyber ty,“ navrhla jsem malému. „Hned se za tebou vrátím.“

Po špičkách jsem se připlížila k chodbě, kde jsem nechala kabelku, a modlila se, prosila... abych tentokrát neměla pravdu. Jenže pohled, který se mi naskytl, způsobil, že jsem zpanikařila a vrhla se na Matěje.

„Maťo, ne, prosím! To je na školku pro Oskárka!“

Odstrčil mě, jakmile jsem se natáhla po penězích, které našel v mé kabelce.

Nestihla jsem se zachytit rámu dveří a upadla jsem na podlahu. Matěj zmáčkl v ruce zelené bankovky, chytil mě za vybledlé tričko a bez námahy zvedl z podlahy. Mrštil mnou o zeď. Zády jsem narazila do topení. Když jsem se chtěla chránit před dalšími údery, chytil mě za ruku a bolestivě ji zkroutil.

„Pořád jen Oskárek, Oskárek, Oskárek! Ulila jsi tři stovky. Kdes je vzala? Kurvíš se, že jo?!“

„Ne! Dostala jsem prémie. Matěji, nikdy bych tě nepodvedla! Přísahám!“

„Stejně ti nevěřím, blbá kurvo! Makám jako magor za pár zlotých na tý zasraný stavbě a ty chceš všechno utratit za toho pojebanýho gegoše!“

„Je to tvůj syn! To je na jeho školku!“

„Tak on je podle tebe důležitější než já?!“

„Ne, takhle jsem to...“

Náhly záblesk bolesti přerušil moji odpověď. S chrčením jsem šla do kolen a chytla se křečovitě za břicho. Snažila jsem se popadnout dech, ale při každém pokusu o nádech jsem cítila, jak mě pálí vnitřnosti. Matěj popotáhl nosem, narval si peníze do kapsy a překročil mě. Sáhl po bundě.

„Jdu pryč. A ty se zamysli nad tím, díky komu máme peníze. Jestli chceš, můžeš hned vypadnout na ulici společně s tím malým smradem!“

Třískl dveřmi tak silně, až spadl křížek, který visel nad nimi.

Jakoby znamení z nebes.

Tady nebylo místo pro milosrdenství, natožpak pro Boha.

Toto bylo peklo na zemi.

Opřela jsem se o dveře a pokusila se zvednout, jednou rukou jsem se přidržovala zdi, druhou se držela za břicho. Nemohla jsem dýchat, ale přesto jsem si rozkoušala rty skoro do krve, když jsem se snažila zadržet vzlykání.

„Maminko...“

Bleskově jsem se otočila k malému. Vyděšený a bledý stál u kuchyňských dveří.

„Už je to v pořádku... Oskárku. Maminka... jen... zakopla.“

Ani jeden z nás tomu nevěřil. Vylezl z úkrytu, klekl si na zem a přitiskl se k mým nohám. Pevně mě objímal,

jako kdyby mě chtěl povzbudit a ukázat, že tu je ještě on, malý chlapeček, za kterého můžu pořád bojovat.

Pevně jsem zavřela oči. Chtěla jsem se naklonit, abych ho pohladila, ale mým tělem projela taková bolest, že jsem se skoro pozvracela. Jen skoro, protože jsem neměla nic v žaludku.

„Vybral sis už... pohádku? Tak jo, já jen... Musím do koupelny, dobře?“

Přikývl. Sice věděl, že lžu, ale splnil mou prosbu. Zvedla jsem se ze země a na vratkých nohách došla do jediné místnosti v bytě, kde bylo možné zavřít dveře a kde jsem se mohla schovat. Zavřela jsem za sebou a otevřela malé okénko, kterým sem z ulice doléhal ruch páteční noci. Stoupla jsem si před zrcadlo a povytáhla si halenku.

Okamžitě jsem našla nové podlitiny, které se vytvořily mezi těmi, které jsem „získala“ před několika dny. Jedna výrazná ve tvaru pěsti se vyjímalala hned pod žebním můstkem. Otočila jsem se. Už brzy se červený pruh zbarví do modra. Četných škrábanců, šrámů a stop po cigaretách, které jsem měla na pažích a na zádech, jsem si ani nevšímalala. V myšlenkách jsem si pořád opakovala, že dnes to dopadlo ještě dobře. Mohl mi udělat něco mnohem horšího nebo se mohl pokusit vybit si svůj vztek, že jsem ho neposlechla, na Oskárkovi. Už jednou se o to pokusil, ale naštěstí jsem mu v tom stihla zabránit. Matějův vztek se pak přeskrměroval na mě...

Protože to všechno byla moje vina.

Vzdorovala jsem a on mi pokaždé musel připomenout, kde je moje místo.

Pokaždé.

Na poslední chvíli jsem si zakryla pusu dlaní. Nemohla jsem plakat. Nemohla jsem dovolit, aby to Oskar slyšel.

Musela jsem to vydržet. A mlčet.

KAPITOLA 2.

*And Heaven knows I'm not helpless, yeah
But what can I do?
I can't see the use in me crying
If I'm not even tryna make the change I wanna see.*

John Legend, „Preach“

V pondělí jsem zavedla Oskárka do školky a snažila se vyhýbat zrakovému kontaktu s učitelkou. Nechtěla jsem začít nový měsíc umravňujícím rozhovorem s paní Martou nebo s jinou učitelkou, která si myslela, že problémy v mé rodině se dají vyřešit. Neměli jsme žádné problémy, prostě... byla jsem to já, kdo svými kecy a chováním vyváděl Matěje z míry. To se mnou bylo něco špatně. Nepřála jsem si ale, aby se to kdokoliv dozvěděl, protože jsem měla strach, že to nahlásí sociálce nebo nějakému jinému úřadu. To jsem nemohla dopustit. Matěj měl pravdu – bez něj bych to nezvládla.

V agentuře jsem si vzala list se zakázkou a klíče. Zaradovala jsem se, když jsem si nahoře přečetla adresu. Uklízela jsem tam třikrát týdně už asi třetí měsíc. Schovala jsem všechno do kabelky a vyrazila pěšky směrem k Solaczi. Mohla jsem tam jet tramvají, ale byla blbost utrácet šest

zlotých za zpáteční jízdenku, když na ulici Mazověckou jsem to měla necelou čtvrt hodinku chůze.

Když jsem přišla k vile, která byla postavena před druhou světovou válkou, srdce se mi rozbušilo vzrušením. Zamilovala jsem si tenhle dům. Byl starší, ale zachovalý a bylo vidět, že se jeho majitel staral o svůj majetek. Vila měla dvě podlaží. V přízemí se nacházel obývací pokoj, kuchyň s prostornou jídelnou, pracovna a koupelna pro hosty, v prvním patře pak byly čtyři ložnice a jedna společná velká koupelna. V domě byl také sklep, ale tam jsem moc často nechodila. Bylo v něm spousta dveří a já se měla zajímat pouze o ty na konci dlouhé chodby, kde se nacházela prádelna. Přestože dům byl starý skoro sto let, vnitřek byl velmi moderní – alarmem počínaje a řídicím panelem, který ovládal všechny rolety, bránu a malý vedlejší vchod, konče. Byl tam také ekologický elektrický krb, a dokonce i robotický vysavač, který se v určenou dobu sám aktivoval, aby se potichu propíchl pokoji a odstranil neviditelnou špínu. Netušila jsem, jak se ta technologie jmenuje. V mém rodném domě bylo všechno spíše tradiční a na úklid tam bylo jen základní vybavení, takže jsem nedokázala pojmenovat všechny ty vynálezy nebo si domyslet, jaká je jejich funkce. Například, když jsem zde začínala, zabralo mi několik minut zjistit, jak vůbec funguje sprcha v prvním poschodí, když jsem potřebovala opláchnout sprchovací kout od čisticího prostředku. Ale den ode dne to bylo lepší. A stále častěji se stávalo, že jsem se přistihla, jak sním, že jednou budu v takovém domě bydlet.

„Zase ses zasníla, Lilko,“ okřikla jsem sama sebe a potěžkala klíče v ruce. „Za tohle ti ale nikdo neplatí.“

Než jsem vešla dovnitř, sundala jsem si před prahem promočené boty. Z kabelky jsem vyndala staré látkové papuče, které nezanechávaly šmouhy na podlaze, kabát jsem

pověsila na nejuvdálenější věšák. Z kabelky jsem vyndala seznam všeho, co jsem měla udělat. Nic speciálního. Stejně úkoly jako vždy. Utřít prach v pokojích, vyčistit koupelny, umýt nádobí, vynést, vložit... Začala jsem tím, že jsem si oblékla zástěru. Nejdřív jsem se pustila do práce v kuchyni. Vyhodila jsem zbytky jídla, zapnula myčku, umyla kávovar a indukční desku, nezapomněla jsem ani na kuchyňskou linku. Do kyblíku jsem si dala čisticí prostředky a uklidila koupelnu v prvním poschodí, pak jsem se přesunula do obývacího pokoje a začala utírat prach. Úklid tohoto pokoje jsem si pokaždé užívala, protože v něm bylo velké piano, jehož lakované dřevo mě neustále hypnotizovalo. To byl můj moment. Moje chvíle.

Bez přemýšlení jsem si sedla na stoličku a zvedla kryt. Konečky prstů jsem s úctou přejela po klávesách a vnímala jejich hladký povrch. Jejich magnetická síla způsobila, že se moje prsty samy pohnuly. Cítila jsem elektrizující mravenčení a dovolila jsem, aby se mi nohy dotkly pedálů. Začala jsem hrát: pokoj naplnily příjemné zvuky, které se harmonicky linuly od konečků mých prstů pokaždé, když jsem zmáčkla ty správné klávesy. Odevzdala jsem se tomu neskutečnému pocitu. Ani nevím, kdy jsem zavřela oči. Poprvé za celý týden jsem cítila ten magický klid. Moje myšlenky přestaly bláznit a najednou neexistovaly žádné problémy. A to vše jen díky tomu, že jsem hrála. A jen to bylo důležité. Cítila jsem, jak se pohupuji do rytmu písničky jakoby mezi mnou a klavírem vzniklo těžko vysvětlitelné propojení. Já sama jsem byla tou melodií. Písni, kterou jsem vyjadřovala své emoce. Svou bolest a pochyby. Svou naději, že zítra bude líp...

Když skladba pomalu končila, otevřela jsem oči a... vyděšeně vykřikla. Moje ruka přejela po klávesách, což vyvolalo dráždivou kakofonii zvuků.

„Jen klid!“ vyhrkla žena a zvedla ruce. Nervózně se zasmála, když jsem vyskočila ze židličky a skoro o ni zakopla. „To spíš já bych měla křičet.“

Ledově studenými prsty jsem žmoulala okraj zástěry a čekala, kdy mě majitelka klavíru a tohoto domu bez okolků vyhodí. Ta ale jen přistoupila blíž ke mně a s úsměvem si odhrnula dlouhé blondaté vlasy z obličeje.

„Holka, ty teda máš čím dýchat!“ zamrkala a naklonila se. Asi mě chtěla přimět, abych zvedla zrak, který jsem předtím zahanbeně zabodla do podlahy. „Všechno v pořádku? Jsi trochu bledá.“

„O-omlouvám se! Nevěděla jsem, že tady budete!“

„Jen klid...“

„Já... vážně se moc omlouvám. Slibuji, že se to už nebude opakovat!“

Nakonec mávla rukou a mně konečně došlo, že nemá v úmyslu mě propustit. Což ale nic neměnilo na skutečnosti, že mě zrovna přistihla při činu. Bylo mi jasné, že žádné prémie nebudou. Když jsem si to uvědomila, rozklepala jsem se ještě víc, celá vyděšená jsem sklonila hlavu a upřeně koukala na svoje nohy.

„Nech toho, vždyť je to jen klavír,“ prohodila, aby odlehčila atmosféru. „Už dlouho jsem neslyšela, jak na něj někdo hraje. To byla krásná skladba. Jak se jmenuje?“

„Je to... ‚River Flows Is You‘. Yiruma. Korejský skladatel.“

Nesměle jsem zvedla hlavu a blondýnka přikývla. Její obličej se rozzářil jemným úsměvem, což rozptýlilo moje temné myšlenky.

„Bylo to tak... krásné. Lehké. Trochu melancholické. A plné naděje.“

„Ještě jednou se omlouvám. To, co jsem udělala, je neomluvitelné...“

„Tak už toho nech,“ skočila mi do řeči, „trvám na tom.“ Pak si strčila ruce do kapes, kývla hlavou směrem ke kuchyni a já jsem ji mlčky následovala.

„Je to moje vina, nedala jsem vědět úklidové agentuře, že dnes budu výjimečně doma. Normálně se mi to nestává, ale musela jsem si vzít pár dnů volna, protože mi ten stres už leze na mozek. A to jsem si ještě nedávno myslela, že stres je moje druhé jméno. Prý mi hrozí *karōshi*. Jakože smrt z přepracování,“ dodala, zavrtěla hlavou a zasmála se tomu, co právě řekla. Když si všimla, že jsem se k ní nepřidala, otočila hlavu a koukla na mě přes rameno. „To byl jen vtip.“

Zkusila jsem se na povel zasmát, ale pořád jsem byla natolik vyvedená z míry, že jsem ze sebe nedostala nic víc než jen strnulý úsměv. Mlčky jsem sledovala, jak žena vydává ze skříňky dva hrníčky, pokládá je na stůl a pak do nich nalévá kávu z překapávače, který jsem zapnula, než jsem šla uklízet.

„Udělalš si přestávku?“

„Jako já?“ vypadlo ze mě. To byl můj momentální vrchol výřečnosti.

„Je tu snad ještě někdo další? Nestyd' se a sedni si. Chvilka odpočinku nám přijde vhod.“ Odebrala se do jídelny a položila hrníčky na stůl. Pak se ještě vrátila do lednice pro smetanu do kávy, ale když si povšimla, že se pořád ještě krčím u dveří, zarazila se a nechápavě zamrkala. „Proč tam pořád stojíš? Sundej si tu zástěru a pojd' vedle! A vůbec, chci ti poděkovat za ten guláš!“

Nervózně jsem se posadila na okraj židle naproti majitelce, která mi osladila kávu dvěma lžičkami cukru a nalila smetanu až po okraj hrníčku.

„Chutnal vám?“

„Ženská, fakt nevím, co si o sobě myslíš,“ povzddechla si obdivně a zavrtěla hlavou. „Máš takový talent, ale

místo toho, aby sis otevřela nějakou hospůdku, uklízíš po bytech. To byl ten druhý nejlepší guláš, co jsem v životě ochutnala! Říkám druhý, protože nic nepřekoná jídlo od mé babičky, ale věř mi, že moc nechybělo, aby to byl nejlepší guláš vůbec.“

Rty se mi samy roztáhly v mírném úsměvu.

„To jsem ráda,“ odpověděla jsem potichu a cítila, jak se mi pomalu vytrácí sevření žaludku. „Omlouvám se ale, že jsem se do toho vůbec pustila... prostě jsem na stole viděla rozmrazené maso a nechtěla jsem, aby se zkazilo.“

„Samozřejmě! Vůbec ti to nemám za zlé! Mimochodem, zachránila jsi mi tím život, protože když jsem se vracela z pátečního mejdanu, měla jsem pocit, že se mi žaludek každou chvílí přilepí na páteř. Ještě v taxíku jsem si objednávala donášku jídla z fastfoodu. Škoda, že jsi nemohla být u toho, když jsem už ve dveřích ucítila tu božskou vůni! A co teprve, když jsem nahlédla do hrnce...“

Ta slova mě zahřála u srdce, protože už dávno mi nikdo nepochválil moje kuchařské umění.

Vaření nepatřilo k mým pracovním povinnostem. Vlastně to bylo úplně poprvé, kdy jsem něco uvařila, aniž by mě o to někdo požádal. A vůbec si nepamatuji, kdy naposledy jsem si mohla koupit domů takový kus výborného hovězího.

Ale k tomu se přidalo ještě něco. Potěšilo mě to, protože jsem najednou cítila, že mě někdo potřebuje, že je někdo vděčný za jídlo, které jsem uvařila. A řekl o něm, že bylo skvělé. Matěj to už dávno neřikal. Bez většího zájmu snědl všechno, co jsem mu nachystala, a pak šel spát nebo vyrazil ven. Přestalo ho zajímat, co vařím, protože jsme stejně neměli peníze na lepší maso nebo na koření. A to nemluvím o zelenině, kterou jsem vždy vyhledávala ve slevě, kde se o nějaké čerstvosti nedalo vůbec mluvit,

resp. kde byla zelenina zralá spíše na vyhození. To byl důvod, proč bylo vaření pro majitelku domu – s možností využít obsah její spížírny a lednice – tak příjemnou změnou. Měla tolik bylinek a koření, že jsem některé z nich nedokázala ani pojmenovat. Neměla jsem odvahu vzít si něco z připraveného jídla domů, protože nebylo moje, i když bych byla velice ráda, kdyby můj chlapec mohl ochutnat něco nového. A ta paní toho pro mě udělala už hodně. Příliš hodně.

„Chtěla bych vám poděkovat,“ ozvala jsem se a odvážně jsem se na ni podívala. „Za prémii.“

„To nestojí za řeč. Ještě nikdo se o tenhle dům nestaral tak skvěle, takže bych spíš já měla děkovat tobě.“ Přikývla, aby zdůraznila svá slova, a nakonec nonšalantně pokrčila rameny. „Jsou to jen peníze. Když je mám, tak proč bych neocenila tvou práci? Doufám, že ti přišly vhod.“

Rozpačitě jsem uhnula pohledem a zvedla k puse šálek s kávou. Ihned jsem si spálila jazyk horkou hořkou tekutinou.

„A-ano. Děkuji.“

Bála jsem se, že majitelka přijde na to, že lžu, ale přece jsem jí nemohla říct, že mi ty peníze pokaždé sebral Matěj a jako obvykle utratil na automatech.

Postavila jsem šálek na stůl a vystrašeně se na ni podívala. Všimla jsem si, že mě probodává skrz naskrz svýma ledově modrýma očima. Síla jejího pohledu byla tak velká, až jsem měla pocit, jako by se mi ta žena prolamovala do hlavy. Plné červené ale nenamalované rty měla mírně pootevřené. Zrychleně dýchala.

Odhrnula jsem vlasy z obličeje a rychle jsem si je dala za ucho.

Ona to věděla. Neměla jsem tušení, jak se jí to povedlo, ale odhalila mě... Zнала jsem ten pohled. Soucit

a politování. Nešlo si to s ničím splést. Příliš často jsem je viděla, než abych je teď nepoznala. Ale než jsem stihla vymyslet něco, abych už nemusela dál sedět u stolu s tou blondátou kráskou, majitelka domu rozptýlila mou pozornost a naklonila se nad stůl.

„Jmenuji se Malvína. Malvína Collins,“ doplnila a natáhla před sebe ruku. Civěla jsem na ni, jako by do mě uhodil blesk. Ona se opravdu chtěla se mnou pozdravit? Jenže paní Malvína si vyložila moje překvapení trochu jinak, protočila panenky a zkrivila rty. „Ano, vím, cizí příjmení. Můj táta je Ir.“

„Lilka. To znamená Liliana... Nowakowská,“ dodala jsem okamžitě, aby si nemyslela, že se neumím slušně chovat.

Konečky prstů jsem uctivě stiskla ruku paní Malvíny. Nemohla jsem si nevšimnout šoku v jejím obličeji, když se moje drsná pokožka otřela o její pěstěnou ruku. Moje krátce zastřižené nehty byly tenké jako papír, protože se často lámaly, zatímco ty její byly dlouhé, ve tvaru mandlí a nalakované krvavě červenou barvou. Ta žena byla mým absolutním protikladem.

Jednalo se o štíhlou, vysokou ženu s nohama až do nebe a neskutečně ideální postavou, která byla zakulacena na těch správných místech. Její dlouhé blond vlasy se jemně vlnily a splývaly až na lopatky. Na první pohled bylo zřejmé, že není namalovaná, což mě pouze utvrdilo v názoru, že paní Malvína patří mezi přirozeně krásné ženy. Její opálená pleť příjemně kontrastovala s azurovými očima a dlouhými, černými řasami. Ideálně vytvarované karmínově červené rty si každou chvíli smyslně zvlhčovala špičkou jazyka. Dělal to nevědomky, ale nemohla jsem se zbavit dojmu, že z ní vyzařuje sexualita, která z ní dělala ženu ztělesňující sen každého muže. Rozdíl mezi námi byl pro-
pastný.

Rovné obočí paní Malvíny se zvedlo, takže jsem rychle zavřela pusu a pustila její ruku. To by tak ještě chybělo, aby mě měla za mentálně postiženou.

„Kolik ti je? Protože já bych ti nehádala víc než dvacet.“

„Zanedlouho mi bude dvaadvacet,“ řekla jsem a kousala se zevnitř do tváří, protože jsem tušila, jak zareaguje.

„Kecáš!“

„Říkám pravdu. Narozeniny budu mít prvního května.“

„Jako fakt?!“ vyprskla, pohodila hlavou a začala se hlasitě smát. Paní Malvína byla natolik bezprostřední a nespoutaná, že jsem z těch jejích emočních výlevů byla trochu nesvá. „Omlouvám se, ale to je vážně skvělé! Já jsem se narodila druhého května! A zanedlouho mi bude třicet. Změna hlavního čísla – trojka na začátku,“ protočila panenky a kysele se usmála. „No ale koukej, taková náhoda! Skoro, jako kdybychom byly sestry!“

Je pravda, že takový souběh byl poněkud překvapivý, ale takhle hned tvrdit, že jsme jako sestry? To je asi příliš. Nanejvýš bych mohla být Popelka... to je moje role v této pantomimě se jménem život. Schovala jsem ruce pod stůl. Zase jsem byla nervózní.

„Hodně toho nakecám, že jo?“ řekla žena a opřela si bradu o dlaně. „Jenže já už prostě taková jsem. Když je mi s někým dobře, tak nepřemýšlím nad tím, co dělám a jak se chovám. A to se mi nestává moc často. Třeba v práci mám kolem sebe samé hlupáky, takže znají pouze moji odvrácenou tvář.“

Najednou ale zvažněla a schovala obličej za šálkem ve snaze zakrýt podrážděnost. Byla jsem zvědavá, kde pracuje, že zareagovala tak nervózně na zmínku o lidech, se kterými musela pracovat.

Křečovitě jsem si mnula prsty, naklonila jsem se a chvíli jsem se kousala do jazyka, protože jsem vlastně ani nevěděla, jak proměnit své myšlenky do slov. Už dlouho jsem si nedovolila takhle si s někým povídat.

„Mohla bych se vás zeptat...“

„Jsem Malvína,“ přerušila mě okamžitě a nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Žádná paní, prosím! A jestli mi tak nebudeš říkat, tak se urazím,“ doplnila a přátelsky na mě mrkla. Bylo to trochu v rozporu s její výhrůžkou.

Nervózně jsem se usmála, mimoděk jsem zavřela oči, odhrnula si z obličeje pramínek vlasů a dala si ho za ucho.

„A kde pracuješ?“ zeptala jsem se trochu odvázněji.

„Jsem šéfredaktorka časopisu *LooK*, což je populární magazín pro ženy, které znají svou hodnotu. Takové blbé motto našeho vydavatelství,“ vysvětlila a obrátila oči v sloup.

„A to je ti teprve devětadvacet? Určitě jsi velmi chytrá a vzdělaná.“

„Mám dvě vysoké školy, tři prdele kurzů a postgraduálů. Prostě si všimli mého talentu, jak zblbnout ženské dietami, vzhledem a módou,“ upřesnila a spiklenecky na mě mrkla.

Udělala na mě obrovský dojem.

Paní Malvína... Nejenom že byla hezká, ale také vzdělaná, chytrá a soběstačná. Měla impozantní životopis, a přestože šplhala po kariéřním žebříčku v redakci prestižního časopisu, stále byla velmi bezprostřední a zřejmě jí vůbec nezajímalo, kdo byl z jakých poměrů. Už třeba jenom proto, že seděla se mnou u jednoho stolu, i když bych se jí vlastně měla klidit z očí a utírat prach v pokojích v prvním patře. Byla jsem nikdo a ona mi věnovala svůj čas, dokonce mě pozvala na kávu... Bylo to pro mě